

gjøre Sagen færdig, kunde Udvalget ikke have opfat Sagen meget mere end 8 Dage. Jeg kan, hvad den militære Side af Sagen angaar, selvfølgelig ikke staa her og have nogen begrundet Dom eller Mening om, hvorvidt den ærede Krigsminister eller de militære Medlemmer heri Salen nærmest have Ret. Jeg kan i saa Henseende ikke stille mig op som Sagkyndig, men at den stærke Modstand, der er reist fra de militære Medlemmers Side, dog i alt Fald maa gjøre noget Indtryk paa os Andre, vil den ærede Krigsminister kunne forstaa. Den største Betænelighed, som jeg imidlertid indrømmer, at jeg har ved dette Lovforslag, er ikke det Spørgsmaal, hvorvidt denne Leirsamling, som vi nu til Sommer skulle have, kan blive til nogen større eller mindre Nytte for det Mandskab, der skal uddannes; thi jeg ser jo, at Loven skal kun gjælde for et Aar, og at det kun er et Forsøg, som den høitærede Krigsminister ønsker at gjøre, og selv om det skulde vise sig, at Uddannelsen for dette enkelte Aars Bedkommende ikke blev saa fuldstændig som tidligere eller som ønskeligt, kan jeg ikke deri se en saa stor Ulykke, som de ærede militære Medlemmer ville se deri. Men jeg kan ikke Andet end at lægge Vægt paa, at man, efter først at have indstrænket Leirtiden for sidste Sommer, dernæst i dette Lovforslag for indværende Aar igjen kommer ind paa, at Leirtiden forlænges til 30 Dage; derved har man stabt saadanne Præcedenser, at man, om man end gjerne kan siges formelt at staa fuldstændig frit, dog vil have nogen Vanskelighed ved at komme tilbage dertil, hvis Forsøget skulde falde uheldigt ud. Det er min væsentligste Betænelighed ved Lovforslaget, og dertil kommer jo saa endvidere, at just det, som vel for den høitærede Krigsminister, saavidt jeg har forstaaet ham, har været Grunden til at komme frem med Lovforslaget, nemlig at vi staa foran Hærlovens Revision, just det, at den høitærede Krigsminister vil gjøre Forsøg paa, om det vil være rigtig at gaa over til, hvad man kalder Kantonnementsvælfær fremfor Leirvælfær — just det betragter jeg som noget Farligt for Behandlingen af Hærrevisionen, thi det kan ikke negtes, at, saaledes som nu engang Forholdene ere, vil man let komme til at staa ligeoverfor andre ærede Partier her i Salen saaledes, at der bliver forlangt Indrømmelser fra den anden Side mere yderligtgaende, end vi fra vort Standpunkt finde det rigtig. Naar nu denne Indrømmelse med Hensyn til Forkortelse af Indfaldsessiden allerede er slaaet fast i Principet ved de Affortelser, der have fundet Sted i Forveien, saa vil man ikke kunne kasse sig den Betaling derfor, som vi fra vort Standpunkt maa anse for hensigtsmæssig. Dette tror jeg at burde udtale ligefrem; det er maasse mere ligefremt udtalt, end man pleier; da imidlertid Sagerne pleie at gaa saaledes, naar vi skulle være ganske ærlige

overfor hinanden, tror jeg heller ikke, at det kan være skadeligt ligefrem at sige det. Det er altsaa de to væsentligste Grunde, hvorfor jeg nærer Betænelighed ved denne Lov. Imidlertid er det ikke min Hensigt at stemme mod den, thi jeg vil ikke deltage i en Demonstration mod den høite Regjering og mod den høitærede Krigsminister. Der er ingen Tvivl om, at Loven vil blive vedtaget; dens Skjæbne er sikker. Jeg vil altsaa ikke deltage i en blot Demonstration mod en Regjering, som jeg fuldt ud støtter i politisk Henseende, eller mod den høitærede Krigsminister, hvis Evne til at forhandle med dette Thing jeg ikke noksom kan anerkjende, og som jeg ikke noksom kan takke for, at der er bragt gode Resultater tilveie iaar gjennem Finantslovens Behandling. Jeg vil altsaa sige, at mine Betæneligheder — de være nu begrundede eller ei — bringe mig til ikke at kunne stemme for dette Lovforslag; men at paa den anden Side Hensynet til hele den politiske Situation gjør, at jeg, ligesom et andet æret Medlem før udtalte, vil sige: Stemmer ikke, naar vi komme til Afstemning.

Bærenen: Jeg skal fatte mig meget kort. Jeg skal ikke negte, at det har forundret mig, og jeg maa tillige beklage, at den høitærede Krigsminister har taget mine Udtalelser angaaende Marschresultaterne paa den Maade, som han synes at have gjort det. Jeg har ganske vist mere Erfaring om at marschere med en Infanteriafdeling end den ærede Krigsminister, ialtsald har jeg mere Erfaring derom, naar det gjælder om at marschere til og fra Leiren, og jeg har følt det som en Pligt lige overfor den Afdeling, hvormed jeg er marscheret, ikke at lade det Billede sidde paa den, som den høitærede Krigsminister har givet af de marscherende Afdelingers Tilstand. Det er det, jeg har gjort, og det staar jeg ved, og naar jeg har talt om Indrykning i Leiren, var det kun som et Slags Intermezzo; jeg talte om Marschen i det Hele, og jeg udtalte, at der har aldrig været nogen somhelst Vanskelighed forbundet for Afdelingerne med at gjennemføre Marschen til Leiren uden Marschdører, lige saalidt som for Officererne at vedligeholde Disciplinen i Afdelingerne. Det har jeg sagt, og det staar jeg ved. Hvad det angaar, at en Afdeling, efter at have marscheret herfra til Leiren i Dyrehaven, rykkede ind i Dyrehaven, efterladende en hel Mængde Marschdører i Grøfterne, kan dette ikke anses for noget Bevis herimod, thi Weilængden herfra til Dyrehaven kan det dog ikke anses for noget Besvær at tilbagelægge; men for at Thinget dog alligevel ikke skal faae en altfor usfordelagtig Mening om denne Afdeling, skal jeg oplyse, at Marschen var ansat paa en Søndag og paa en meget uheldig Tid ad en af velfarende Vogne meget besædet Bei midt om Dagen. Det er ikke den Tid, man vælger, naar